

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 238.901 van 31 juli 2017
in de zaak A. 222.685/X-16.965**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gitte Laenen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 19 juli 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van de beroepscommissie voor tuchtzaken van het statutair gemeente-, provincie- en ocmw-personeel van het Vlaamse Gewest (hierna: de beroepscommissie) van 7 juli 2017, waarbij de beslissingen van de gemeenteraad van XXXX van 26 januari 2017 tot verlenging voor de periode van vier maanden van de preventieve

schorsing van XXXX en tot inhouding van 40 % van diens salaris worden vernietigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Met een verzoekschrift van 25 juli 2017 heeft de tussenkomende partij gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 juli 2017, om 11.00 uur.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gitte Laenen, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkomst en vraag tot anonimisering

3.1. XXXX vraagt in de debatten te mogen tussenkomen.

Het verzoek moet worden ingewilligd. Zijn belangen zijn onmiskenbaar bij de vordering betrokken. XXXX wordt hierna aangeduid als de tussenkomende partij.

3.2. De tussenkomende partij vraagt dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen en evenmin de naam van de gemeente.

Opdat de tussenkomende partij haar identiteit niet gereveleerd zou zien, is volgens haar vereist dat ook de naam van de verzoekende partij niet wordt bekendgemaakt.

Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ dient het verzoek van de tussenkomende partij, dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit en die van de verzoekende partij niet worden opgenomen, te worden ingewilligd.

IV. Feiten

4. Op 7 juni 2016 is XXXX door de procureur des Konings in kennis gesteld van een klacht die lastens de tussenkomende partij is ingesteld en van het feit dat een gerechtelijk onderzoek werd gevorderd.

5. Met twee beslissingen van 16 juni 2016 start de verzoekende partij de tuchtprocedure op tegen de tussenkomende partij en legt zij haar bij hoogdringendheid een preventieve schorsing voor een termijn van vier maanden op, waarbij uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat de schorsing “een aanvang [neemt] op de eerste nuttige werkdag van [de tussenkomende partij]”.

6. Nadat de tussenkomende partij is gehoord beslist de verzoekende partij op 30 juni 2016 om diens preventieve schorsing voor een termijn van vier maanden te bevestigen, waarbij uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat de schorsing “een aanvang [neemt] op de eerste werkdag dat er effectief door [de tussenkomende partij] kan gewerkt worden”.

7. Op 30 september 2016 eindigt het op 18 april 2016 aangevangen ziekteverlof van de tussenkomende partij.

8.1. Met een besluit van 30 november 2016 verwerpt de beroepscommissie het beroep van de tussenkomende partij tegen de in de randnummers 5 en 6 genoemde beslissingen van de verzoekende partij, zodat ze worden bevestigd.

8.2. Tegen het laatstgenoemde besluit van de beroepscommissie en de laatstgenoemde beslissingen van de verzoekende partij is door de tussenkomende partij annulatieberoep ingesteld bij de Raad van State (zaak A. 221.132/X-16.831).

9.1. Met twee beslissingen van 26 januari 2017 beslist de verzoekende partij tot de eerste verlenging voor een termijn van vier maanden van de preventieve schorsing van de tussenkomende partij “met ingang van 3 februari 2017” en tot de inhouding van diens salaris ten bedrage van 40%.

9.2. Met een besluit van 7 juli 2017 bevindt de beroepscommissie het beroep van de tussenkomende partij tegen de in randnummer 9.1 genoemde beslissingen gegrond, zodat ze worden vernietigd.

Dit is het bestreden besluit, waarin wordt geoordeeld dat de preventieve schorsing met inhouding van salaris “niet tijdig [werd] hernieuwd”.

10.1. Met twee aparte beslissingen van 1 juni 2017 beslist de verzoekende partij tot de tweede verlenging voor een termijn van vier maanden van de preventieve schorsing van de tussenkomende partij “met ingang van 3 juni 2017” en tot een inhouding van diens salaris ten bedrage van 40%.

10.2. De tussenkomende partij deelt mee dat zij op 3 juli 2017 bij de beroepscommissie beroep heeft ingesteld tegen de in randnummer 10.1 genoemde beslissingen van de verzoekende partij en dat dit beroep zal worden behandeld op de zitting van de beroepscommissie van 15 september 2017.

V. Schorsingsvoorwaarden

11. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de verzoekende partij

12. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat voldaan is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid omdat het feit dat de tussenkomende partij terug op de werkvloer zal verschijnen directe rechtstreekse nadelige gevolgen zal hebben voor het belang van haar dienst, haar reputatieschade zal berokkenen en aanzien zal worden als “een minimalisering van de feiten”.

Dit geldt volgens de verzoekende partij des te meer nu de noodzaak om de tussenkomende partij weg te houden van de werkvloer door de verwerende partij reeds formeel is erkend en de betwisting enkel gaat over de datum waarop de op 16 en 30 juni 2016 besliste verwijdering is ingegaan.

Beoordeling

13. Een door de Raad van State bevolen schorsing heeft enkel uitwerking voor de toekomst.

14. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zich alleen uitspreekt over de preventieve schorsing van de tussenkomende partij

gedurende de periode van vier maanden “met ingang van 3 februari 2017” (randnummer 9.1). Die periode is al helemaal verstreken. Dat was reeds het geval ten tijde van het instellen van de vordering.

15. Althans in de huidige stand van zaken neemt de Raad van State niet aan dat het bestreden besluit, zoals blijktbaar in het verzoekschrift is verondersteld, heeft geleid tot de automatische verwijdering uit het rechtsverkeer van de in randnummer 10.1 genoemde beslissing van 1 juni 2017 tot preventieve schorsing van de tussenkomende partij.

16. Niet onterecht wijst de verwerende partij er op dat de tussenkomende partij door de laatstgenoemde beslissing “hoe dan ook *hic et nunc* preventief geschorst is”. Met andere woorden kan de tussenkomende partij ten gevolge van die beslissing van 1 juni 2017 niet terugkeren naar de werkvloer.

17. De conclusie is dat het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit van 7 juli 2017 niets zou bijbrengen ter voorkoming van de door de verzoekende partij gevreesde onmiddellijke nadelen.

18. In de voornoemde omstandigheden moet worden vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Die vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

VII. Kosten

19. Gelet op de verwerping van de vordering, past het de kosten van de vordering ten laste van de verzoekende partij te leggen.

Er is te dezen tevens grond om met toepassing van artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van artikel 67 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ het door de verwerende partij gevorderde bedrag van 700 euro toe te kennen, nu zij door de verwerping van de vordering als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

BESLISSING

1. Het verzoek van tot tussenkomst van XXXX wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op een rolrecht van 150 euro.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij en de tussenkomende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenendertig juli 2017, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Jan Clement,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Jan Clement